

มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และการคุ้มครองการจดทะเบียนโดเมนเนม*

Legal Measures on Rules and Protection of Domain Name Registration

สุกฤตา พิทยชินโชติ†

รองศาสตราจารย์ ดร.อภิญญา เลื่อนฉวี‡

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับโดเมนเนมในประเทศไทย ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหลักเกณฑ์และการคุ้มครองการจดทะเบียนโดเมนเนม เนื่องจากการที่ประเทศไทยไม่มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจดทะเบียนโดเมนเนมมาบังคับใช้โดยตรง การนำหลักกฎหมายมาปรับใช้กับโดเมนเนมในปัจจุบันจึงต้องอาศัยพระราชบัญญัติเครื่องหมายทางการค้า พ.ศ.2534 มาใช้ในลักษณะหลักการเทียบบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง แต่อย่างไรก็ตามโดเมนเนมไม่ใช่เครื่องหมายทางการค้าและในทางกลับกันเครื่องหมายทางการค้าก็มีใช้โดเมนเนม เนื่องจากโดเมนเนมมีลักษณะเฉพาะที่สามารถแสดงออกได้ทางตัวอักษร ตัวเลข การเรียงเรียงตัวอักษรตัวเลขเหล่านั้น เพื่อแสดงออกมาเป็นโดเมนเนม สำหรับเครื่องหมายทางการค้านอกจากการแสดงออกผ่านตัวอักษรแล้วยังสามารถแสดงออกได้ทาง ลักษณะ รูปร่าง ลายเส้น และรวมไปถึงสีสัน เป็นต้น จึงไม่เหมาะสมหากจะนำหลักเกณฑ์และมาตรการต่างๆของพระราชบัญญัติเครื่องหมายทางการค้า พ.ศ.2534 มาอนุโลมใช้กับโดเมนเนม

ปัจจุบันประเทศไทยมิได้ให้ความสำคัญกับปัญหาเรื่องโดเมนเนมเท่าที่ควร จึงไม่ปรากฏบทบัญญัติทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโดเมนเนมที่จะเข้ามาคุ้มครองและรับรองสถานะทางกฎหมายของโดเมนเนมโดยตรง อีกทั้งหลักเกณฑ์ในการจดทะเบียนโดเมนเนมเป็นหลักเกณฑ์ที่ออกโดยภาคเอกชนสามารถยกเลิก แก้ไข เปลี่ยนแปลงได้ง่าย นอกจากนี้การที่ไม่มีหน่วยงานของภาครัฐเข้ามาทำหน้าที่รับผิดชอบโดเมนเนม เพื่อเป็นสื่อกลางในการควบคุมรวมถึงกำหนดนโยบาย วางแบบแผนเกี่ยวกับโดเมนเนม ส่งผลให้เกิดปัญหาในหลายด้าน ทั้งในด้านการพิจารณาเจตนาของผู้จดทะเบียนโดเมนเนม หลักเกณฑ์ในการจดทะเบียนโดเมนเนมทั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับช่วงระยะเวลาที่จะเริ่มต้นการคุ้มครองผู้จดทะเบียนโดเมนเนม รวมถึงปัญหาเรื่องการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนโดเมนเนมที่มีผลกระทบต่อความเป็นเจ้าของชื่อโดเมนเนมเนื่องจากเอกชนที่รับผิดชอบโดเมนเนมได้อาศัยการเพิ่มอัตราค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนโดเมนเนมโดยอำเภอใจมาเป็นข้อต่อรองในการรับต่ออายุโดเมนเนมในครั้งต่อไป

* เรียบเรียงจากวิทยานิพนธ์เรื่องมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และการคุ้มครองการจดทะเบียนโดเมนเนม

† นักศึกษาหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ปริทัศน์ มหาวชิราวุธวิทยาลัย

‡ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

จากการศึกษาพบว่าประเทศไทยไม่มีกฎหมายที่มาบังคับใช้กับโดเมนเนมได้โดยตรงและกฎหมายที่ยังบังคับใช้อยู่ยังมีความล้าหลัง อีกทั้งยังไม่สอดคล้องกับความมีลักษณะเฉพาะของโดเมนเนม ซึ่งเป็นการยากที่จะควบคุมการจดทะเบียน โดเมนเนมและคุ้มครองผู้เป็นเจ้าของชื่อ โดเมนเนมโดยใช้กฎหมายฉบับอื่น ผู้วิจัยจึงเห็นควรจัดให้มีกฎหมายที่สามารถเข้ามากำกับดูแลเกี่ยวกับโดเมนเนมโดยตรง โดยการเสนอให้มีพระราชบัญญัติคุ้มครองโดเมนเนมให้ครอบคลุมถึงหลักเกณฑ์และการคุ้มครองการจดทะเบียนโดเมนเนม นอกจากนี้ควรจัดตั้งหน่วยงานของทางภาครัฐ เพื่อเข้ามาทำหน้าที่เปิดการประมูลเพื่อหาหน่วยงานภาคเอกชนเข้ามาทำหน้าที่รับจดทะเบียนโดเมนเนม และมีการวางนโยบายเพื่อให้ครอบคลุม ผู้ที่ได้จดทะเบียนโดเมนเนมไว้ก่อนที่จะมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติโดเมนเนม โดยนำแนวคิดและหลักการของต่างประเทศรวมถึงการร่างกฎหมายของประเทศไทยมาเป็นแนวทางในการร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองโดเมนเนม เพื่อแก้ไขปัญหาโดเมนเนมที่เกิดขึ้นในประเทศไทยได้อย่างเหมาะสม

Abstract

This thesis is aimed to study and acquire a good understanding of the problems occurred with domain names in Thailand in relation to the rules and protection of domain name registration since Thai jurisdiction does not provide any law directly applicable to domain name registration. Consequently, the Trademark Act B.E. 2534 (1991) is applied to domain names on analogical basis as the closest legislation. Nonetheless, domain names are not trademarks, and conversely, trademarks are not domain names. This is due to the specific alphabetical and numerical nature of domain names, which means that it can be represented by way of arranging the alphabets and numbers. On the other hand, trademarks can be represented by its characteristics, shapes, lines and colors. Therefore, the rules and measures of the Trademark Act B.E. 2534 (1991) is not suitable for analogical application to domain names.

Nowadays, Thai law does not place importance on the problems with regard to domain names, thus the legislation directly governing domain names has not yet enacted so as protect and recognize the status of domain names. The existing registration rules on domain name registration are issued by private sectors which can be easily repealed, amended and revised. Furthermore, the lack of government agency, being responsible for registration of domain names and acting as an intermediary to control and lay down the relevant policies and guidelines, leads to several problems relating to the examination of domain name applicants' good faith and the rules on domain name registration, i.e. the start of protection period available for domain name applicants including the determination of domain name registration fee which gives effect to the ownership in domain names. In reliance on their higher bargaining power, the private registrars arbitrarily increase the domain name registration fee as a condition to make the renewal of domain names valid.

According to the study, Thai law is silent on the legislation which directly governs domain names. Also, the existing law is not up-to-date and suitable for the specific nature of domain names. It is difficult to control the registration of domain names and to protect the owners of domain names by applying other legislation. Accordingly, the author proposes that a law directly applicable to domain name registration be enacted, i.e. the domain name act, covering the rules and protection of domain name registration. Moreover, a government agency should be established in order to select a private sector to perform the function of domain name registration by tender. In addition, the agency should lay down the policies which is retrospectively applied to the domain names registered prior to the enactment of proposed domain name act. In this regard, the principles and concepts under certain foreign laws, such as United States of America, Kingdom of Denmark and Republic of Finland law, should be adapted and form the basis for appropriate solution of the problems occurred in Thai jurisdiction.

1. บทนำ

เว็บไซต์ (Web site) เปรียบเสมือนการแสดงผลตัวตนบนโลกอีกใบกล่าวคือ โลกอินเทอร์เน็ตซึ่งประกอบไปด้วยหน้าเว็บไซต์ต่างๆที่สามารถเชื่อมโยงเข้าหากันบนโลกอินเทอร์เน็ต ทำให้การติดต่อสื่อสารเชื่อมถึงกันได้ทั่วโลก ที่เรียกได้ว่าอินเทอร์เน็ตทำให้โลกนั้นแคบลงและทำให้มนุษย์ใกล้ชิดกันมากขึ้น

นอกจากอินเทอร์เน็ตจะมีประโยชน์และความสำคัญในด้านการติดต่อสื่อสารแล้วนั้น การแสดงผลตัวตนถึงผลิตภัณฑ์ สินค้าและการบริการ รวมถึงการนำเสนอข้อมูล ข่าวสารก็มีความจำเป็นในโลกปัจจุบันไม่หยิ่งหย่อนไปกว่ากัน เพื่อให้หน้าเว็บไซต์เป็นสื่อกลางในการบ่งบอกถึงสถานที่อยู่ แหล่งที่มาของสินค้าและบริการ รวมถึงการแสดงผลข้อมูลที่สามารถเชื่อมต่อและเข้าถึงกันได้อย่างสะดวกสบาย โดยเว็บไซต์ปรากฏในรูปแบบเป็นรหัสไอพีแอดเดรส หรือ หมายเลขประจำเครื่องคอมพิวเตอร์ (Internet Protocol Address: IP Address) ซึ่งเป็นรหัสตัวเลขชุดเรียงกันจำนวน 4 ชุดเสมือนเป็นบ้านเลขที่บนพื้นโลกแต่ในที่นี้คือที่อยู่บนบ้านเลขที่บนพื้นโลกอินเทอร์เน็ตเช่น <http://287.150.217.167> ด้วยความที่ IP Address มีความยาวและยากต่อการจดจำจึงเกิดการคิดค้นการแปลงรหัสชุดตัวเลข IP Address มาเป็นตัวอักษร จึงปรากฏเป็นการตั้งโดเมนเนมขึ้นมาเพื่อให้มีความสั้น กระชับ และง่ายต่อการจดจำและเรียกขานกล่าวคือ เป็นการเรียกหาเว็บไซต์ที่เชื่อมโยงอยู่บนอินเทอร์เน็ตขึ้นมาได้โดยผ่านโดเมนเนม

โดเมนเนมคือ ชื่อเรียกที่อยู่บนอินเทอร์เน็ตที่ง่ายต่อการจดจำของผู้ใช้งานแทนการเรียกด้วยที่อยู่ที่เป็นรหัสชุดตัวเลข ซึ่งเป็นชื่อที่ตั้งขึ้นเพื่อนำทางให้ผู้ใช้เข้าสู่เว็บไซต์ผ่านระบบโดเมนเนม (Domain Name System) โดยแต่ละโดเมนเนมสามารถมีได้เพียงแค่ชื่อเดียวในโลกอินเทอร์เน็ตเท่านั้น จึงไม่สามารถซ้ำกับโดเมนเนมอื่นที่ได้จดทะเบียนโดเมนเนมไว้ก่อนแล้วได้ ทำให้โดเมนเนมมีมูลค่าในตัวเองสามารถจำหน่ายจ่ายโอน ให้เช่า กิ่งกำไร หรือสามารถตีราคาเป็นเงินได้ ซึ่งในปี พ.ศ.2530 ประเทศไทยได้รับเอาอินเทอร์เน็ตเข้ามาใช้เป็นที่สื่อกลางในการติดต่อสื่อสารและมีการเริ่มใช้และจดทะเบียนโดเมนเนม โดยในปี พ.ศ.2531

โดเมนเนมกลุ่มแรกที่ได้รับจดทะเบียนมี 3 สถาบัน ได้แก่ ait.th จากสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย, psu.th จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์และ chula.th จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อย่างไรก็ตามการคิดค้น โดเมนเนมอาจมีความคล้ายคลึงหรือใกล้เคียงกับชื่อทางการค้า ชื่อเครื่องหมายการค้า หรือชื่อของบุคคลอื่นได้ ทำให้ผู้ที่เป็นเจ้าของชื่อเหล่านั้นได้รับความเสียหายจากการนำชื่อดังกล่าวไปจดทะเบียนเป็น โดเมนเนมไว้ก่อนผู้เป็นเจ้าของชื่อที่แท้จริง ดังนั้นโดเมนเนมจึงมีความสำคัญควรให้ความสนใจในการคุ้มครองและป้องกันสิทธิอันเกี่ยวข้องกับโดเมนเนม พร้อมทั้งแนวทางในการแก้ไขที่เหมาะสมและเป็นธรรมเพื่อยุติปัญหาข้อพิพาททางโดเมนเนม รวมไปถึงสิทธิของผู้บริโภคในการป้องกันการสับสนหลงผิด

2. ทฤษฎีและหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโดเมนเนม

การจดทะเบียนโดเมนเนมเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิของผู้ที่ได้จดทะเบียนโดเมนเนมไว้ก่อน โดยต้องอาศัยการพิจารณาถึงเจตนาของผู้จดทะเบียนโดเมนเนมตามหลักสุจริต นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาถึงการคุ้มครองโดเมนเนมว่า การจดทะเบียนนั้นได้รับการคุ้มครองตั้งแต่เมื่อใด ขณะใด โดยอาศัยหลักการแสดงเจตนาและการเกิดนิติกรรม ซึ่งต้องอยู่ภายใต้หลักการสำคัญในการรับจดทะเบียนโดเมนเนมคือ “ผู้ใดจดทะเบียนก่อนผู้นั้นย่อมมีสิทธิก่อน (First Come First Served: FCFS)” อีกทั้งการรับจดทะเบียนโดเมนเนมที่นิยมทำผ่านตัวแทนผู้ให้บริการจดทะเบียนโดเมนเนม (Registrar[§] หรือ Reseller^{**}) ซึ่งจะติดต่อไปยังผู้ดูแลฐานข้อมูลโดเมนเนม (Registry^{††}) ต้องอาศัยหลักตัวการตัวแทนเข้ามาอธิบายหน้าที่และความรับผิดชอบ

2.1 การจดทะเบียนโดเมนเนมกับทฤษฎีการคุ้มครองสิทธิ

การคุ้มครองสิทธิในโดเมนเนมคือ สิทธิที่กฎหมายคุ้มครองและรับรองให้ ซึ่งบุคคลอื่นไม่สามารถทำให้เสื่อมเสียหรือเสียหายในชื่อทางการค้า หรือชื่อของบุคคลได้ ซึ่งชื่อทางการค้าของผู้ประกอบกิจการถูกรับรองและคุ้มครองภายใต้พระราชบัญญัติเครื่องหมายทางการค้า พ.ศ.2534 ส่วนชื่อของบุคคลทั้งบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลพิจารณาภายใต้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 18 มาตรา 67 และ

[§] ผู้ให้บริการจดทะเบียนโดเมนเนมเป็นผู้ได้รับสิทธิในการรับจดทะเบียนโดเมนเนมอย่างเป็นทางการ โดยหนึ่ง registrar อาจจะได้รับสิทธิจดทะเบียนได้มากกว่า 1 สกุล

^{**} ตัวแทนจำหน่ายของ Registrar

^{††} ผู้ดูแลฐานข้อมูลโดเมนเนม (สกุลใดสกุลหนึ่งหรือหลายสกุล) และให้บริการระบบโดเมนเนมทำให้ระบบโดเมนเนมของสกุลนั้น ๆ ใช้งานได้ เช่น ที.เอช.นิค ผู้ให้บริการจดทะเบียนโดเมนเนมอย่างเป็นทางการของ .th

พระราชบัญญัติชื้อบุคคล พ.ศ.2505 อีกทั้งชื่อดังกล่าวเป็นชื่อที่ให้อำนาจแก่เจ้าของชื่อที่จะมีสิทธิในการใช้ แต่เพียงผู้เดียวหรือโต้แย้งมิให้ผู้อื่นกระทำให้เสื่อมเสียประโยชน์โดยแยกพิจารณาดังนี้

2.1.1 การคุ้มครองสิทธิของผู้ประกอบกิจการ

กรณีเป็นชื่อของผู้ประกอบกิจการต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า ชื่อดังกล่าวได้มีการจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้ากับกรมทรัพย์สินทางปัญญาหรือไม่ หากได้จดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้า จะได้รับความคุ้มครองจากพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 ให้เจ้าของเครื่องหมายการค้ามีสิทธิเด็ดขาดแต่เพียงผู้เดียวในการใช้และแสวงหาประโยชน์จากชื่อทางเครื่องหมายการค้าดังกล่าว นอกจากนี้ยังสามารถอนุญาตให้ผู้อื่นใช้ชื่อได้ภายใต้ข้อกำหนดที่ตกลงไว้

สำหรับชื่อของผู้ประกอบกิจการที่ไม่ได้จดทะเบียนในเครื่องหมายการค้า แม้กรมทรัพย์สินทางปัญญาจะไม่ได้รับรองและคุ้มครองชื่อดังกล่าว แต่หากปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีการนำชื่อดังกล่าวไปใช้ในลักษณะฉ้อโกง (Passing off) กล่าวคือ การหลอกลวงผู้บริโภคว่าสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ที่เป็นของเจ้าของเครื่องหมายการค้า เป็นการเอาสินค้าไปทดแทนสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า โดยอาศัยวิธีการแอบอ้างว่าเป็นอย่างเดียวกันหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกัน ในลักษณะที่คล้ายคลึงหรือเหมือนกันจนเกิดการสับสนหลงผิด ซึ่งถือเป็นการละเมิดประการหนึ่ง แต่สิ่งที่กฎหมายว่าด้วยการฉ้อโกงให้ความคุ้มครองคือ ชื่อเสียงเกียรติคุณในธุรกิจการค้า

2.1.2 คุ้มครองสิทธิของชื้อบุคคล

กรณีการคุ้มครองสิทธิของเจ้าของชื้อบุคคล ซึ่งชื้อของบุคคลที่กฎหมายคุ้มครอง หากเป็นบุคคลธรรมดาย่อมหมายถึง “นามสกุล” ส่วนนิติบุคคลย่อมหมายถึง “ชื้อบริษัท ชื้อห้างหุ้นส่วน ห้างร้านต่างๆ ที่มีการจดทะเบียนเอาไว้” ซึ่งหากโดเมนเนมไปซ้ำกับนามสกุลของบุคคลธรรมดาคนใดคนหนึ่งหรือไปซ้ำกับชื้อบริษัท ห้างร้านของนิติบุคคลใด ผู้ที่เป็นเจ้าของนามสกุลหรือบริษัทดังกล่าวสามารถฟ้อง เพื่ออ้างถึงสิทธิในชื้อของตนได้

การตรวจสอบในเบื้องต้นเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าสามารถตรวจสอบได้ที่กรมทรัพย์สินทางปัญญา ส่วนชื้อบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนสามารถตรวจสอบได้ที่สำนักทะเบียนธุรกิจ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ และสำหรับการตรวจสอบนามสกุลสามารถตรวจสอบได้ที่ฐานข้อมูลของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

2.2 การจดทะเบียนโดเมนเนมกับหลักสุจริต

มาตรฐานของการใช้สิทธิทางกฎหมายจะถูกสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบุคคลทุกคนกระทำโดยสุจริต ตาม มาตรา 6 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ถือเป็นหลักพื้นฐานทางแพ่ง และเป็นอีกหลักที่มีจุดประสงค์มุ่งคุ้มครองผู้ที่มีเจตนาและกระทำการโดยสุจริตให้ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย ซึ่งในบางกรณีอาจเป็นเหตุให้ได้รับการยกเว้นความรับผิดชอบ รวมไปถึงการได้รับการเยียวยาในเบื้องต้น หากการกระทำของตนก่อให้เกิดความเสียหายแต่ได้กระทำไปโดยสุจริต ซึ่งกฎหมายของประเทศไทยไม่มีกฎหมายอันเกี่ยวกับการพิจารณาเจตนาของผู้จดทะเบียนโดเมนเนม เพื่อให้สอดคล้องและเป็นไปตามทฤษฎีหลัก

สุจริต ทำให้ผู้ที่มีเจตนาสุจริตไม่ได้รับการคุ้มครองและยกเว้นความผิดแต่กลับทำให้ผู้ที่มีเจตนาไม่สุจริต แสวงหาผลประโยชน์จากการจดทะเบียนโดเมนเนม

2.3 การจดทะเบียนโดเมนเนมกับหลักการแสดงเจตนาและหลักการเกิดนิติกรรม

การจดทะเบียนโดเมนเนมในประเทศไทยปราศจากการกำหนดหลักเกณฑ์ที่แน่นอน ถึงการเกิดขึ้นของนิติกรรมและช่วงระยะเวลาเริ่มต้นคุ้มครองโดเมนเนมว่าจะได้รับการคุ้มครองตั้งแต่เมื่อใด ขึ้นตอนใดของการยื่นขอจดทะเบียน แม้ในปัจจุบันจะอาศัยผู้ใดจดทะเบียนก่อนผู้นั้นย่อมมีสิทธิก่อน (First Come First Served: FCFS) กล่าวคือ ผู้ที่ถูกจดทะเบียนโดเมนเนมโดยสุจริตหรือผู้ที่จดทะเบียนโดเมนเนมโดยมีส่วนได้เสียโดยชอบก่อนย่อมมีสิทธิในโดเมนเนมนั้น^{๕๕} แต่ต้องเป็นกรณีที่จดทะเบียนโดเมนเนมโดยสมบูรณ์แล้วเท่านั้นจึงจะได้รับการคุ้มครอง อย่างไรก็ตามไม่ปรากฏรายละเอียดเกี่ยวกับการคุ้มครองการจดทะเบียนขอขึ้นจดทะเบียนโดเมนเนมไว้โดยเฉพาะว่าจะได้รับการคุ้มครองตั้งแต่ขึ้นตอนใด ส่งผลให้เกิดความไม่ชัดเจน และขาดความแน่นอน อีกทั้งขั้นตอนการจดทะเบียนโดเมนเนมเป็นหลักเกณฑ์ของภาคเอกชนที่ได้กำหนดขึ้นมาเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการขอจดทะเบียนโดเมนเนมให้มีขั้นตอนการยื่นขอจดทะเบียน การตรวจสอบโดเมนเนมไว้ เพื่อให้ตัวแทนจำหน่าย (Registrar หรือ Reseller) มีหลักเกณฑ์ในการรับจดทะเบียนโดเมนเนมไปในแนวทางเดียวกันกับ THNIC^{๕๖} แต่ก็ยังเป็นเพียงหลักเกณฑ์ที่เอกชนกำหนดขึ้นมา สามารถถูกแก้ไข เปลี่ยนแปลงได้ง่าย

2.4 การจดทะเบียนโดเมนเนมกับตัวการตัวแทน

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแทนผู้จดทะเบียนโดเมนเนมกับเจ้าของโดเมนเนมมีความสัมพันธ์กันแบบตัวการตัวแทนกล่าวคือ เจ้าของโดเมนเนมเป็นตัวการและผู้จดทะเบียนโดเมนเนมเป็นตัวแทนในการไปติดต่อกับบุคคลภายนอกซึ่งเป็นผู้รับจดทะเบียนโดเมนเนมหรือตัวแทนผู้รับจดทะเบียนโดเมนเนมเพื่อทำการจดทะเบียนโดเมนเนมให้กับตัวการ

การระบุชื่อผู้เป็นเจ้าของโดเมนเนมในใบเรียกเก็บเงินอันเป็นเอกสารที่แสดงถึงความเป็นเจ้าของโดเมนเนม และใช้สำหรับการติดต่อข้อมูล ข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับโดเมนเนม ดังนั้นตามหน้าที่ของตัวแทนคือ ผู้จดทะเบียนโดเมนเนมที่มีต่อตัวการคือ เจ้าของโดเมนเนม ซึ่งเป็นผู้คิดค้นชื่อโดเมนเนม ต้องกระทำไปในนามตัวการ เพื่อประโยชน์ของตัวการ ดังนั้นชื่อที่จะต้องปรากฏอยู่ในใบเรียกเก็บเงินควรจะเป็นชื่อของเจ้าของโดเมนเนม มิใช่ชื่อของตัวแทน เพราะจะทำให้เกิดความสับสนถึงความเป็นเจ้าของและเกิดปัญหาในการต่ออายุโดเมนเนม เพื่อให้เกิดความถูกต้องของเอกสารและเป็นการคุ้มครองเจ้าของโดเมนเนมที่มาขอจดทะเบียนโดเมนเนมผ่านตัวแทนอย่างแท้จริง

^{๕๕} Giacalone V Network Solution Incorporation, No C-96-20434 (N.D.Cal.June 13, 1996)[US case]; Pitman Training Limited V Nominet U.K. (1997) FSR 797 [UK Case]

^{๕๖} บริษัท ที.เอช.นิค จำกัด ทำหน้าที่บริหารจัดการเกี่ยวกับการจดทะเบียนโดเมนเนม .th และ .ไทย

3. การบังคับใช้กฎหมายกับโดเมนเนมในประเทศไทย

ปัจจุบันการบังคับใช้กฎหมายกับโดเมนเนมอาศัยการตีความ โดยนำพระราชบัญญัติหรือประมวลกฎหมายที่เกี่ยวข้องมาปรับใช้ในลักษณะของบทกฎหมายที่ใกล้เคียง เพื่อพิจารณาเจตนาของผู้จดทะเบียน โดเมนเนมถึงความสุจริตหรือไม่สุจริตในการจดทะเบียนโดเมนเนมและแก้ไขปัญหาโดเมนเนมในเบื้องต้น เนื่องจากประเทศไทยไม่ปรากฏบทบัญญัติทางกฎหมายที่เข้ามาคุ้มครองและรับรองสิทธิทางโดเมนเนมของผู้จดทะเบียนโดเมนเนมโดยตรง ซึ่งแม้การนำกฎหมายที่เกี่ยวข้องมาปรับใช้จะสามารถแก้ไขปัญหาโดเมนเนมบางประการได้ในเบื้องต้น แต่ในโลกดิจิทัล (Digital) ที่นวัตกรรมทุกอย่างมีความก้าวหน้าและพัฒนาไปอย่างไม่หยุดยั้ง มีความเปลี่ยนแปลง พัฒนาอย่างสม่ำเสมอ ทำให้บทบัญญัติในปัจจุบันยังขาดประสิทธิภาพ ไม่สอดคล้องและไม่มียุติบัญญัติที่สามารถนำมาบังคับใช้กับโดเมนเนมได้โดยตรง ไม่สามารถก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี เพื่อที่จะบังคับใช้หรือรองรับข้อเท็จจริงใหม่ๆที่เกิดขึ้นบนโลกอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับระบบโดเมนเนม

การบังคับใช้กฎหมายอันเกี่ยวข้องกับการจดทะเบียนโดเมนเนมไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนชัดเจนถึง การรับรอง การคุ้มครองและจุดเริ่มต้นของการคุ้มครองโดเมนเนม ส่งผลให้ไม่ปรากฏความชัดเจนของช่วงระยะเวลาที่โดเมนเนมจะได้รับการเริ่มต้นคุ้มครองสิทธิในชื่อดังกล่าวว่าตั้งแต่เมื่อใด ขณะใด และในขั้นตอนใด แม้ในเบื้องต้นการคุ้มครองโดเมนเนมจะคุ้มครองตามหลักผู้ใดจดทะเบียนก่อนผู้นั้นย่อมมีสิทธิก่อน (First Come First Served: FCFS) อันเป็นหลักสากล แต่ด้วยความไม่แน่นอนถึงช่วงเวลาที่ได้รับการคุ้มครองว่าเป็นช่วงระยะเวลาตั้งแต่ที่ผู้ยื่นจดทะเบียนโดเมนเนมได้ยื่นคำร้องขอจดทะเบียนโดเมนเนม หรือนับตั้งแต่มีการได้รับการอนุมัติรับจดทะเบียนจากนายทะเบียน หรือเมื่อจดทะเบียนเสร็จสมบูรณ์ ซึ่งหากเปรียบเทียบกับจดทะเบียนชื่อนิติบุคคล^{***} ในเบื้องต้นต้องมีการจองชื่อนิติบุคคล เพื่อขอจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทจำกัด เมื่อนายทะเบียนพิจารณาให้จองชื่อและใช้ชื่อได้แล้ว ผู้ที่จองชื่อนิติบุคคลดังกล่าวจะต้องยื่นขอจดทะเบียนภายใน 30 วันนับตั้งแต่วันที่นายทะเบียนพิจารณาและจองชื่อให้ได้ แสดงให้เห็นว่าการจดทะเบียนชื่อห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท มีการคุ้มครองสิทธิในชื่อของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทไว้ตั้งแต่ขณะที่นายทะเบียนได้พิจารณาจองชื่อและให้ใช้ชื่อได้ แต่การคุ้มครองนั้นจะมีอยู่เพียง 30 วัน หากพ้นกำหนดระยะเวลา 30 วันถือว่าชื่อดังกล่าวบุคคลอื่นสามารถนำไปจดทะเบียนได้

การไม่ทราบถึงช่วงระยะเวลาเริ่มต้นในการคุ้มครองโดเมนเนม อาจนำมาซึ่งปัญหาในชั้นพิจารณาความเป็นเจ้าของโดเมนเนม อีกทั้งไม่มีหน่วยงานของทางภาครัฐที่จะเข้ามากำกับดูแล ออกนโยบายวางหลักเกณฑ์ที่มีผลบังคับใช้ได้อย่างทั่วไปในกรณีที่เกิดข้อพิพาท หรือปัญหาโดเมนเนม เนื่องจากเป็นเรื่องข้อตกลงระหว่างเอกชน แม้หลักเกณฑ์ของแต่ละบริษัทที่รับจดทะเบียนโดเมนเนมจะมีความใกล้เคียงกัน และเป็นไปในทางเดียวกัน แต่ยังคงขาดการรับรองที่แน่นอนจากฝ่ายรัฐที่ถือเป็นตัวแทนของประชาชน ทั้งยัง

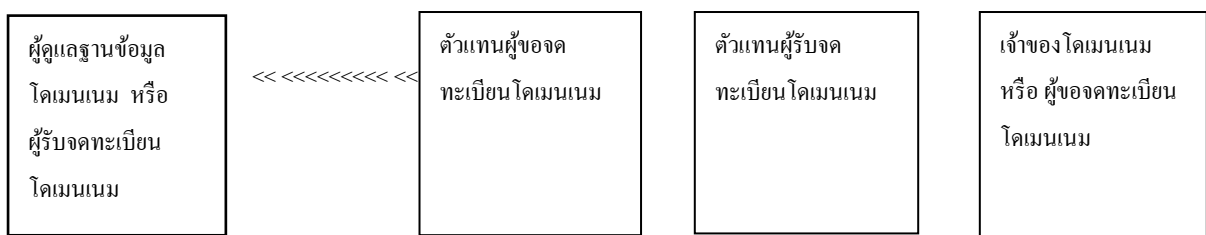
---

^{***} ระเบียบสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกลางว่าด้วยการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนและบริษัท พ.ศ.2554 ข้อที่

ทำให้เกิดความบกพร่องในการรวบรวมรายการ โดเมนเนมที่ได้รับการจดทะเบียนแล้วและรวมถึงการยกเลิก โดเมนเนมที่หมดอายุการใช้งานและขาดการต่ออายุการใช้งานออกจากระบบ โดเมนเนม

การไม่มีกฎหมายที่จะเข้ามาบังคับใช้กับ โดเมนเนม โดยตรงส่งผลให้ไม่มีการคุ้มครองสิทธิของผู้ จดทะเบียน โดเมนเนมและหลักเกณฑ์ในการจดทะเบียน โดเมนเนมตามที่ได้กล่าวไปในข้างต้น อีกทั้งในการ ควบคุมหรือกำหนดเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียน โดเมนเนมอันส่งผลต่อความเป็นเจ้าของ โดเมน เนม ในปัจจุบันค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนและการต่ออายุ โดเมนเนมได้มีการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ไว้ตามความเหมาะสมและตามความเห็นควรของแต่ละบริษัทซึ่งเป็นการกำหนดโดยภาคเอกชนและมีอัตรา ค่าธรรมเนียมไม่เท่ากัน โดยไม่มีราคากลางอันเป็นค่าธรรมเนียมที่เป็นมาตรฐานหรือควบคุมโดยฝ่ายรัฐ ซึ่ง โดยหลักจะยึดอัตราตาม THNIC ซึ่งเป็นบริษัทรับจดทะเบียนที่เป็นศูนย์กลางในการรับจดทะเบียน โดเมน เนม .th ของประเทศไทย

สำหรับความเป็นเจ้าของสิทธิใน โดเมนเนม ในปัจจุบันการจดทะเบียน โดเมนเนมผู้ขอจด ทะเบียน โดเมนเนมสามารถดำเนินการจดทะเบียน โดเมนเนมกับผู้รับจดทะเบียน โดเมนเนมหรือตัวแทนผู้รับ จดทะเบียน โดเมนเนมได้โดยตรง แต่ด้วยความยุ่งยากด้านเอกสาร ภาษา ความสะดวกสบายในการ ดำเนินการติดต่อ ทำให้เกิดการรับบริการจดทะเบียน โดเมนเนมผ่านตัวแทนคือ ผู้ขอจดทะเบียน โดเมนเนม แต่การจดทะเบียนผ่านตัวแทน เจ้าของ โดเมนเนมต้องตรวจสอบและควบคุมเอกสารเกี่ยวกับการจดทะเบียน และการชำระเงิน เพื่อให้ปรากฏชื่อเจ้าของ โดเมนเนมเป็นผู้มีชื่อ ในใบเสร็จหรือใบเรียกเก็บเงินอันเป็น ต้นฉบับที่ได้รับมาจาก Registry ซึ่งหากปรากฏชื่อตัวแทนจะส่งผลให้เจ้าของ โดเมนเนมมิใช่เจ้าของ โดเมน เนมในสายตาของ Registry แต่กลับเป็นของตัวแทนผู้ขอจดทะเบียน โดเมนเนม เพราะชื่อในใบเสร็จหรือใบ เรียกเก็บเงินอันเป็นต้นฉบับที่ออกให้กับผู้ขอจดทะเบียน ปรากฏเป็นชื่อของบริษัทตัวแทนหรือผู้ที่รับจัดทำ เว็บไซต์ ทำให้บริษัทตัวแทนหรือผู้ที่รับจัดทำเว็บไซต์มีสิทธิใน โดเมนเนมที่ได้จดทะเบียนไป

*รูปภาพประกอบการบรรยายระบบการดำเนินการติดต่อขอจดทะเบียน โดเมนเนม

จากที่กล่าวมาในข้างต้นจะเห็นได้ว่าอัตราการคิดค่าธรรมเนียม โดเมนเนมล้วนแล้วแต่เป็น ข้อกำหนดของภาคเอกชนที่กำหนดขึ้นมา ทำให้ค่าธรรมเนียมแตกต่างกันโดยปราศจากการควบคุม ซึ่งหาก ตัวแทนมีเจตนาไม่สุจริตอาจเกิดกรณีการเก็งกำไรจาก โดเมนเนมที่มีชื่อเสียง หรือแสวงหาผลประโยชน์จาก การต่ออายุ โดเมนเนม ส่งผลให้ โดเมนเนมเหล่านั้นอาจจะต้องเสียค่าธรรมเนียมสูงขึ้น เนื่องจาก โดเมนเนม

เป็นที่นิยม มีความแพร่หลาย และเป็นที่ต้องการของผู้แสวงหาผลประโยชน์ทางโดเมนเนม เช่น Pantip.com^{***} เมื่อตัวแทนผู้จดทะเบียนโดเมนเนมทราบถึงความต้องการใช้โดเมนเนมดังกล่าวและเห็นว่าโดเมนเนมดังกล่าวมีมูลค่าในตัวเอง ตัวแทนผู้จดทะเบียนโดเมนเนมอาจมีการกระทำที่ทุจริตต่อเจ้าของโดเมนเนม โดยคิดอัตราค่าธรรมเนียมในการต่ออายุโดเมนเนมในอัตราสูง เพื่อที่จะยอมรับจดทะเบียนหรือยอมต่ออายุการใช้งานโดเมนเนมให้เจ้าของโดเมนเนม

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การไม่มีสถานะรับรองทางกฎหมายเกี่ยวกับการจดทะเบียนโดเมนเนมโดยตรง ส่งผลให้การบังคับใช้โดเมนเนมมีปัญหาและไม่สามารถแก้ไขปัญหาเหล่านั้นได้โดยตรง เนื่องจากถูกควบคุมดูแลโดยภาคเอกชน เมื่อมีการฟ้องร้องนำคดีขึ้นสู่ศาลทำให้เกิดปัญหาในการวินิจฉัยคดีของศาล เนื่องจากไม่มีบทบัญญัติทางกฎหมายที่มาบังคับใช้ในการวินิจฉัยปัญหาโดเมนเนมได้โดยตรง จึงต้องอาศัยการเทียบบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งเช่นคดี INTEL^{***} ซึ่งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ได้อาศัยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 พิจารณาว่า ลักษณะกิจการของโจทก์กับจำเลยอยู่ในธุรกิจด้านคอมพิวเตอร์ด้วยกันทั้งคู่ และวัตถุประสงค์บางประการก็ทับซ้อนกัน การที่จำเลยใช้คำว่า “INTEL” เช่นเดียวกับโจทก์ ย่อมทำให้สาธารณชนเข้าใจผิดได้ว่ากิจการของจำเลยเป็นส่วนหนึ่งหรือเกี่ยวข้องกับกิจการโจทก์ได้ การกระทำของจำเลยจึงเป็นการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 ซึ่งเป็นการละเมิดต่อชื่อนิติบุคคล ชื่อในทางการค้าและเครื่องหมายบริการ “อินเทล” หรือ “INTEL” ของโจทก์ และศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ได้ตัดสินว่าโจทก์มีสิทธิห้ามจำเลยนำชื่อบริษัทไปจดทะเบียนเป็นโดเมนเนมอีกด้วย

คดีนี้แสดงให้เห็นว่าเมื่อไม่มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโดเมนเนม ศาลจึงใช้บทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งคือ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาปรับใช้กับข้อพิพาทโดเมนเนม อีกทั้งศาลมิได้พิจารณาถึงความสุจริตของจำเลย เนื่องจากบทบัญญัติทางกฎหมายที่สามารถนำมาปรับใช้ ไม่ได้มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาเจตนาของผู้จดทะเบียนโดเมนเนม

---

^{***} โดเมนเนมที่ได้รับความนิยมในประเทศไทยเป็นอย่างมาก ในการเป็นพื้นที่สำหรับการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหัวข้อหรือประเด็นต่างๆที่น่าสนใจร่วมกันอย่างเป็นสาธารณะ รวมถึงการสอบถามข้อมูล แบ่งปันประสบการณ์ในเรื่องราวต่างๆผ่านหน้ากระดานสนทนา โดยสมาชิกในเว็บไซต์ของ Pantip สามารถตั้งหรือตอบกระทู้ต่างๆที่สมาชิกสนใจได้ ซึ่งในปัจจุบันเว็บไซต์ของ Pantip เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนข้อมูล รีวิวสินค้าและบริการ นำเสนอสถานที่ท่องเที่ยว ร้านอาหาร กีฬาอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ให้ข้อมูลเชิงวิชาการฯลฯ เพื่อให้ความรู้และคำแนะนำแก่ประชาชนทั่วไปที่เข้ารับบริการเว็บไซต์ของ Pantip

^{***} คำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง, คดีหมายเลขแดงที่ ทป.121/2545

4. วิเคราะห์ปัญหาโดเมนเนมในประเทศไทย

จากการศึกษาพบว่ายังมีปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และการคุ้มครองการจดทะเบียนโดเมนเนมในหลายประการผู้วิจัยจึงขอสรุปปัญหาทางกฎหมายที่เกิดขึ้นดังต่อไปนี้

1) ปัญหาการไม่มีกฎหมายในการพิจารณาเจตนาของผู้จดทะเบียนโดเมนเนมโดยสุจริต

การปรากฏเครื่องหมายทางการค้าทางโลกอินเทอร์เน็ตที่มีความจำเป็นต้องอาศัยโดเมนเนมในการอ้างอิง แสดงตัวตน แต่ทว่าชื่อทางโดเมนเนมนั้นหาใช่เครื่องหมายทางการค้า ทำให้เกิดปัญหาในกรณีที่เจ้าของเครื่องหมายทางการค้าประสงค์จะจดทะเบียนโดเมนเนมในชื่อทางการค้าของตน แต่กลับไม่สามารถจดทะเบียนได้ เนื่องจากมีบุคคลอื่นนำชื่อดังกล่าวไปใช้กับการจดทะเบียนโดเมนเนมของตนแล้ว ทำให้ผู้ที่เป็นเจ้าของที่แท้จริงในเครื่องหมายการค้าดังกล่าวกลับไม่มีสิทธิและไม่ได้นับการคุ้มครองสิทธิตนในการจดทะเบียนโดเมนเนม

การละเมิดชื่อทางโดเมนเนมมีด้วยกัน 2 ประเภทคือ การละเมิดโดยวิธีการ Cybersquatting เป็นการแสวงหาผลประโยชน์จากโดเมนเนม โดยการตั้งใจที่จะจดทะเบียนโดเมนเนมให้เหมือนหรือคล้ายคลึงกับชื่อทางการค้าชื่อเครื่องหมายการค้าหรือชื่อของบุคคลอื่นที่ได้จดทะเบียน โดยตนไม่มีสิทธิหรือไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย โดยมีวัตถุประสงค์ให้เจ้าของโดเมนเนมเห็นว่า หากไม่ลงทุนในการเสียเงิน เพื่อซื้อโดเมนเนมดังกล่าวอาจทำให้ต้องเสี่ยงต่อการสูญเสียโดเมนเนมนั้น และอาจเสี่ยงต่อการเสียชื่อเสียงจากการที่ถูกนำชื่อเหล่านั้นไปใช้ในทางที่ไม่เหมาะสม ส่วนอีกประเภทคือ การละเมิดโดยวิธีการ Cyberpirate หมายถึง การลวงให้คนเข้ามายังเว็บไซต์ของตน ซึ่งจดทะเบียนโดเมนเนมไว้โดยใช้ในลักษณะเปลี่ยนแปลงตัวอักษรบางตัวเพื่อให้เกิดการสับสนหลงผิด หรือใช้ชื่ออื่นที่มีความหมายคล้ายคลึงหรือเหมือนกับชื่อเดิมที่ได้จดทะเบียนโดเมนเนมไว้ก่อนแล้ว

อย่างไรก็ตามทั้งสองกรณีข้างต้นเป็นคนละประเภทกับการจดทะเบียนโดเมนเนมเพื่อการลงทุนเป็นการคิดค้นหาชื่อใหม่ที่น่าสนใจจากความคิดสร้างสรรค์และไม่ละเมิดสิทธิของผู้ใดหรือทำให้ใครเสียหาย แล้วนำมาขายในตลาดการค้าโดเมนเนม อันเป็นธุรกิจอีกประเภทหนึ่งที่ชอบธรรมและถูกต้องตามกฎหมาย เพราะโดเมนเนมที่คืนนั้นนอกจากจะสามารถทำให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตสามารถจดจำชื่อได้อย่างอีกทั้งสามารถนำมาขายได้ด้วยวิธีการประมูลหรือเสนอขายโดยตรงได้อีก เป็นการจดทะเบียนโดเมนเนมเพื่อลงทุนอันเป็นการคิดค้นหาโดเมนเนมใหม่ด้วยความรู้ ความสามารถ ความสร้างสรรค์ของผู้จดทะเบียนโดเมนเนมเอง ซึ่งบุคคลจำพวกนี้เป็นผู้มีเจตนาสุจริตซึ่งเรียกว่า Cyberinvestor ที่ประกอบอาชีพจากธุรกิจจากอินเทอร์เน็ตแต่ปราศจากกฎหมายคุ้มครอง

2) ปัญหาการไม่มีหลักเกณฑ์ในการจดทะเบียนโดเมนเนมและหน่วยงานที่รับผิดชอบโดเมนเนม

โลกอินเทอร์เน็ตเปรียบเสมือนเป็นพื้นที่สาธารณะที่บุคคลทั่วไปสามารถเข้าถึงได้ จึงควรมีการกำกับดูแล เพื่อวางหลักเกณฑ์ แนวทางการบังคับใช้และคุ้มครองอันควรเป็นหน้าที่ของรัฐในการกำกับดูแลการจดทะเบียนโดเมนเนม เนื่องจากการจดทะเบียนโดเมนเนมถูกดำเนินการโดยหน่วยงานภาคเอกชน

ปราศจากหน่วยงานรัฐเข้ามากำกับดูแล ซึ่งปัจจุบันแม้ประเทศไทยได้มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่รับจดทะเบียนโดเมนเนมคือ บริษัททีเอชเอ็นไอจำกัด (Thailand Network Information Center : THNIC Co. , Ltd.) ซึ่ง THNIC ได้เป็นศูนย์กลางในการพัฒนาระบบอินเทอร์เน็ตโดเมนและนโยบายการจดทะเบียนโดเมนเนม

อย่างไรก็ตามด้วยสถานะของหน่วยงานที่มีสถานะเป็นภาคเอกชนทำให้ระเบียบ ขั้นตอนการจดทะเบียนที่ถูกกำหนดและออกโดยภาคเอกชน สามารถเกิดการเปลี่ยนแปลง แก้ไขได้ง่าย ส่งผลให้หลักเกณฑ์ในการจดทะเบียนโดเมนเนมไม่มีความแน่นอน และวัตถุประสงค์ในการกำหนดหลักเกณฑ์ย่อมเป็นไปได้เพื่อผลประโยชน์หรือผลกำไรของภาคเอกชนเป็นหลัก หากได้คำนึงถึงผลประโยชน์ของประชาชนส่วนร่วมหรือการบริการสาธารณะไม่ นอกจากนี้การที่ภาครัฐไม่ได้ให้ความสำคัญกับโดเมนเนมทำให้ปราศจากหน่วยงานของทางภาครัฐที่เข้าควบคุม กำกับ ดูแลอย่างเป็นระบบทำให้เมื่อเกิดปัญหาการคุ้มครองโดเมนเนม การจดทะเบียนโดเมนเนมหรือข้อพิพาททางโดเมนเนมไม่สามารถหาหน่วยงานทางภาครัฐที่จะเข้ามารับผิดชอบโดยตรง

นอกจากนี้การตรวจสอบความซ้ำซ้อนของโดเมนเนมต้องอาศัยการตรวจสอบจากหลายหน่วยงานไม่ว่าจะเป็นสำนักงานทะเบียนธุรกิจ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์, กรมทรัพย์สินทางปัญญาในส่วนของเครื่องหมายการค้า หรือกรมการปกครอง ซึ่งขึ้นตรงต่อกระทรวงมหาดไทย เป็นต้น โดยปราศจากหน่วยงานที่เข้ามาทำหน้าที่เป็นตัวแทนของภาครัฐที่จะเข้ามาเอื้อประโยชน์ รวมถึงอำนวยความสะดวกให้กับประชาชน รวมทั้งเป็นหน่วยงานกลางในการรวบรวมฐานข้อมูลโดเมนเนมที่ได้รับการจดทะเบียนในประเทศไทย อันเป็นการป้องกันการละเมิดโดเมนเนมอย่างมีประสิทธิภาพอีกทางหนึ่ง

สำหรับการคุ้มครองโดเมนเนมในปัจจุบันอาศัยหลัก ผู้ใดจดทะเบียนก่อนผู้นั้นย่อมมีสิทธิก่อน (First Come First Served: FCFS) แต่ไม่ปรากฏแน่ชัดว่าการเริ่มต้นคุ้มครองตามหลักข้างต้นนั้นควรจะเริ่มต้นคุ้มครองตั้งแต่เมื่อใดและ ณ จุดใดที่ควรได้รับความคุ้มครองกล่าวคือ ควรเริ่มต้นคุ้มครองตั้งแต่ขณะยื่นคำขอรับจดทะเบียนโดเมนเนมหรือตั้งแต่มีการจดทะเบียนโดเมนเนมเสร็จสมบูรณ์ เพื่อที่จะได้เริ่มต้นความคุ้มครองโดเมนเนมของผู้ยื่นขอจดทะเบียนโดเมนเนม

3) ปัญหาการไม่มีกฎหมายเข้ามาควบคุมค่าธรรมเนียมและคุ้มครองความเป็นเจ้าของโดเมนเนม ค่าธรรมเนียมโดเมนเนมคือ อัตราค่าธรรมเนียมเรียกเก็บตามประเภทสกุลโดเมนเนมที่กำหนดไว้ โดยมีการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมเป็นรายปี เป็นการชำระเพื่อเปิดใช้บริการและรักษาสถานภาพโดเมนเนม ซึ่งครอบคลุมตามระยะเวลาที่ตกลงกล่าวคือ อัตราค่าธรรมเนียมจะเพิ่มขึ้นสอดคล้องกับระยะเวลาในการคุ้มครองโดเมนเนม

ปัจจุบันการจดทะเบียนจากผู้รับจดทะเบียนโดเมนเนมเป็นการดำเนินการของภาคเอกชนซึ่งสามารถเป็นผู้กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมโดเมนเนม โดยเป็นการกำหนดค่าธรรมเนียมโดเมนเนมที่ปราศจากการควบคุมอัตราค่าธรรมเนียมจากทางภาครัฐ ส่งผลให้เกิดปัญหาต่อการเป็นเจ้าของโดเมนเนม เนื่องจากในทางปฏิบัติแล้วผู้เป็นเจ้าของโดเมนเนมที่คิดค้น สร้างสรรค์โดเมนเนมเพื่อใช้ในกิจการทางการค้าหรือใช้กับเครื่องหมายทางการค้ามักจะมิใช่ผู้ที่ดำเนินการในส่วนของการจดทะเบียนโดเมนเนมกล่าวคือ ผู้ที่เป็น

เจ้าของโดเมนเนมมักจะมอบอำนาจให้ลูกจ้างหรือบุคลากรที่อยู่ใต้บังคับบัญชาให้เป็นผู้จดทะเบียน โดเมนเนมไปดำเนินการจดทะเบียนและสร้างเว็บไซต์ เพื่อให้เกิดเว็บไซต์มาใช้ ซึ่งส่วนมากบริษัทรับจัดทำ เว็บไซต์เหล่านี้ นอกจากรับจัดทำในส่วนของกรออกแบบเว็บไซต์แล้วยังทำหน้าที่เป็นตัวแทนติดต่อ รับประทานงานเกี่ยวกับเรื่องการไปติดต่อเพื่อจดทะเบียน โดเมนเนม

ตัวแทนเจ้าของโดเมนเนมหรือบริษัทรับจัดทำเว็บไซต์ที่เป็นตัวแทนในการติดต่อขอจดทะเบียน กับบรรดา Registrar หรือ Reseller ได้ใช้ชื่อของตนเข้าแสดงถึงความเป็นเจ้าของโดเมนเนม เพื่อจดทะเบียน โดเมนเนม ส่งผลให้ชื่อที่ปรากฏอยู่ในเอกสารหลักฐานต่างๆ เป็นชื่อของบริษัทรับจัดทำเว็บไซต์ เพราะเป็น ผู้ติดต่อขอจดทะเบียนโดเมนเนมโดยตรง รวมถึงได้แสดงออกซึ่งความเป็นเจ้าของสิทธิในโดเมนเนม และ นำสิทธิในความเป็นเจ้าของโดเมนเนมภายใต้ชื่อของตนมาต่อรองกับผู้เป็นเจ้าของโดเมนเนมที่แท้จริงเมื่อมี ความต้องการต่ออายุโดเมนเนม และเจ้าของโดเมนเนมไม่สามารถยกข้อต่อสู้ถึงความเป็นเจ้าของโดเมนเนม ได้ เนื่องจากในสายตาของ Registrar หรือ Reseller ผู้เป็นเจ้าของโดเมนเนมหาใช่เจ้าของที่แท้จริง และด้วย ค่าธรรมเนียมที่เอกชนสามารถกำหนดได้เอง จึงมีการเรียกค่าธรรมเนียมไว้สูง ปราศจากการ ควบคุมและกำกับดูแล ทำให้เอกชนมีอำนาจในการกำหนดค่าธรรมเนียมตามอำเภอใจในราคาสูงเกินควร เพื่อนำมาแสวงหากำไรจากการต่ออายุโดเมนเนม ทำให้เจ้าของโดเมนเนมที่แท้จริงต้องได้รับผลกระทบจาก การที่ตนอาจมิใช่เจ้าของโดเมนเนมตามที่ปรากฏในเอกสารใบเรียกเก็บเงิน เพราะเอกสารในการจดทะเบียน โดเมนเนมที่ติดต่อกับ Registry ที่สามารถใช้เป็นพยานหลักฐาน ได้นั้นเป็นเอกสารที่ทำในนามของตัวแทน หรือบริษัทรับจัดทำเว็บไซต์ หาใช่ชื่อเจ้าของโดเมนเนมที่แท้จริงไม่

5. บทเสนอแนะ

จากที่กล่าวแล้วในข้างต้นถึงปัญหาของการไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และการคุ้มครอง การจดทะเบียนโดเมนเนมดังนั้น ผู้เขียนเห็นควรจัดให้มีพระราชบัญญัติคุ้มครอง โดเมนเนมจึงขอเสนอ เนื้อหาสาระของบทบัญญัติในพระราชบัญญัติโดเมนเนมดังต่อไปนี้ คือ

1) แก้ไขปัญหาให้ครอบคลุมถึงโดเมนเนมที่ได้ยื่นขอจดทะเบียนโดเมนเนมไว้ก่อนที่จะมีการ ประกาศใช้พระราชบัญญัติโดเมนเนม เนื่องจากโดเมนเนมเหล่านั้นยังอยู่ระหว่างดำเนินการมีผลบังคับใช้ โดยชอบ โดยให้เริ่มต้นเข้าสู่ระบบเมื่อมีการจดทะเบียนต่ออายุโดเมนเนมในครั้งถัดไป ดังนั้นเมื่อมีการจด ทะเบียนโดเมนเนมโดยการต่ออายุโดเมนเนม บรรดาโดเมนเนมที่เคยจดทะเบียนใช้โดเมนเนมไปแล้วต้อง เข้าระบบโดยผ่านการคัดกรองจากสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

2) มอบอำนาจหน้าที่ให้ “สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์” เข้ามาควบคุมเพื่อบังคับ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองโดเมนเนม โดยจัดให้มีการประมูลเพื่อค้นหาองค์กรที่จะเข้ามาเป็นหน่วยงาน หลักในการทำหน้าที่ดำเนินการพัฒนาและทำการส่งเสริม สนับสนุนการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ เนื่องจากสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์หรือ ETDA มีภารกิจสำคัญในการศึกษาและวิจัย สนับสนุนการดำเนินงานของคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง พร้อม

ทั้งเป็นหน่วยงานที่เปรียบเสมือนเป็นตัวแทนของภาครัฐที่มีความเป็นกลางในการจดทะเบียนพร้อมทั้งให้ข้อมูลเกี่ยวกับโดเมนเนมให้แก่ประชาชนในเบื้องต้น

3) เพิ่มรายละเอียดในแบบฟอร์มการจดทะเบียนโดเมนเนม ในจัดให้มีการระบุวัตถุประสงค์ในการจดทะเบียนโดเมนเนม และระบุข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับที่มาของชื่อโดเมนเนมนั้น เพื่อให้สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ เป็นผู้พิจารณาให้ความเห็นและอนุมัติในเบื้องต้น

4) เพิ่มหลักเกณฑ์ในการพิจารณาเจตนาของผู้จดทะเบียนโดเมนเนม โดยสุจริตในพระราชบัญญัติโดเมนเนม เพื่อนำมาปรับใช้กับการพิจารณาเจตนาของผู้ยื่นขอจดทะเบียนโดเมนเนมในเบื้องต้น อันเป็นการถ่วงดุลและป้องกันปัญหาเรื่องความซ้ำซ้อนของโดเมนเนม

5) เพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับการให้อำนาจผู้มีส่วนได้เสียเกี่ยวกับโดเมนเนมสามารถยื่นคำคัดค้านโดเมนเนมที่ได้ยื่นขอจดทะเบียนไว้ เพื่อให้เกิดการตรวจสอบและป้องกันการซ้ำซ้อนของโดเมนเนมและเนื่องจากการพิจารณาเจตนาของผู้จดทะเบียนโดเมนเนมนั้นยังคงเป็นดุลพินิจ ปราศจากความแน่นอนชัดเจน จึงต้องมีแนวทางในการใช้ดุลพินิจในการป้องกันการจดทะเบียนโดเมนเนมที่ซ้ำซ้อนหรือมีเจตนาที่ไม่สุจริต

6) เพิ่มความชัดเจนในการเริ่มต้นคุ้มครองชื่อโดเมนเนมไว้ในพระราชบัญญัติโดเมนเนม โดยเริ่มคุ้มครองโดเมนเนม นับตั้งแต่นายทะเบียนของสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์จดทะเบียนโดเมนเนมในฐานข้อมูล

7) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมโดเมนเนม ซึ่งกำหนดให้อยู่ในลักษณะของอัตราทางเลือกโดยออกเป็นประกาศกระทรวงเพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์

อย่างไรก็ตามการให้ผู้ชนะการประมูลเข้ามาจัดการดูแลควบคุมโดเมนเนม มีความจำเป็นต้องมีฐานข้อมูลรายชื่อทางการค้า ชื่อเครื่องหมายการค้าและชื่อของบุคคลรวบรวมไว้ เพื่อเป็นฐานข้อมูลกลางที่สามารถตรวจสอบได้ภายใต้การดูแลของสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นหน่วยงานจากทางภาครัฐในการออก กฎระเบียบต่างๆเกี่ยวกับการจดทะเบียนโดเมนเนม ดังนั้นการที่สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ จะเข้ามามีบทบาทในการเป็นตัวแทนของภาครัฐเพื่อจัดการดูแลนั้น ผู้เขียนเห็นควรศึกษาแนวทางการรวบรวมฐานข้อมูลเครื่องหมายการค้าจากกรมทรัพย์สินทางปัญญา ชื่อบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนจากสำนักทะเบียนธุรกิจ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ และนามสกุลจากกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย เพื่อเป็นฐานข้อมูลที่สำคัญในการตรวจสอบชื่อทางการค้า ชื่อเครื่องหมายการค้าและชื่อของบุคคลไว้ อีกทั้งโดเมนเนมมีมูลค่า สามารถสร้างรายได้และกำไรอย่างมหาศาล จึงเห็นควรที่จะมีการวางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการโอนสิทธิในโดเมนเนมไปยังบุคคลภายนอกได้ในทำนองเดียวกันกับการโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าเพื่อให้เกิดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน แน่นอนและสามารถแสวงหาประโยชน์จากโดเมนเนมได้โดยชอบด้วยกฎหมายที่ควรศึกษาเพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมต่อไป

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กมล สนธิเกษตริณ. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยตัวแทนและนายหน้า. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2520.

กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์. “เครื่องหมายการค้า.”

http://www.trueinnovationcenter.com/ip_trademark.php, 20 กรกฎาคม 2561.

กิตติศักดิ์ ปรกิติ. หลักสุจริตและเหตุเหนือความคาดหมายในการชำระหนี้. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2554.

กิตติศักดิ์ ปรกิติ. เอกสารประกอบการศึกษาวิชากฎหมายลักษณะสัญญา. น.101. กรุงเทพมหานคร คณะนิติศาสตร์ธรรมศาสตร์, 2554.

เกรียงไกร เจริญธนาวัฒน์. หลักกฎหมายว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพ. (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2547.

“ค่าบริการจดทะเบียนโดเมนเนม.” <http://www.netdesignhost.com/domain-price.php>, 17 กรกฎาคม 2561.

“คำสงวนและคำเฉพาะ.” <http://reserv.thnic.co.th>, 18 กรกฎาคม 2560.

“จดโดเมนเนม.” <https://www.hostinglotus.com/domain.php>, 17 กรกฎาคม 2561.

จักรพงษ์ เล็กสกุลไชย. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะตัวแทน ตัวแทนค้าต่าง นายหน้าข้างทำของ รับขน. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2559.

จิต เศรษฐบุตร. หลักกฎหมายแพ่ง ลักษณะนิติกรรมสัญญา. พิมพ์ครั้งที่ 4 แก้ไขเพิ่มเติมโดย ดาราพร ธีระวัฒน์. โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอน คณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, โรงพิมพ์เดือนตุลา, 2551.

จิตติ ดิงศภัทย์. กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยบุคคล. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2530.

ชวรงค์ ลิมป์ปัทมาปาณี. “1 ทศวรรษอินเทอร์เน็ตไทย “ไทยนิค” ผู้ปิดทองหลังพระ.” ไทยรัฐ. 30 เมษายน 2540.

ชรัตน์ คชรัตน์, อโณทัย วัฒนาพรณิพร, อสนี อัสวโสภณ, มณฑะนา อิศสระโชติ, ปิณพัฒน์ เหลืองชาตุทอง, วิมลฐิ ธรรมประณีต, นุสรรา สุขวิบูลย์ และพรรณภา เผ่าจินดา, อาชญากรรมคอมพิวเตอร์. รายงานสัมมนากฎหมายธุรกิจ โครงการประกาศนียบัตรบัณฑิตทางกฎหมายธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2541.

ช่อทิพย์ สุนทรวิภาต. “มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภค: ศึกษากรณี ผลิตภัณฑ์แว่นกันแดด.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2557.

ณัฐพงศ์ โปษะบุตร. “หลักสุจริตหลักพื้นฐานแห่งกฎหมายแพ่งและพาณิชย์.” เล่มที่ 3. บทความวารสาร มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ. (AULJ Vol.III August, 2012).

คาราพร ธีระวัฒน์. สัญญาผู้บริโภค. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เดือนตุลา, 2559. หลักและขอบเขตของความรับผิดตามสัญญา. ใน “อาจารย์บุชา” หนังสือรวบรวมบทความทางวิชาการ เพื่อเป็นอนุสรณ์แด่ ศาสตราจารย์ ไพโรจน์ ชัยนาม, 2538.

“ตารางราคา.” <https://register.dotarai.com/PriceList>, 17 กรกฎาคม 2561.

บริษัท โพลาร์ เว็บแอปพลิเคชัน จำกัด. “เอกสารประกอบการจดทะเบียนและความหมายของโดเมนเนม.” <https://www.porar.com/domainname-document.html>, 18 สิงหาคม 2561.

บรรเจิด สิงคะเนติ. หลักพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2558.

ประสิทธิ์ ไชวโกลกุล. “ความรับผิดในการทำละเมิดของผู้อื่น ตัวการ- ตัวแทน.” วารสารกฎหมายจุฬา 3. (มกราคม-เมษายน 2520).

ประสิทธิ์ ไชวโกลกุล. กฎหมายแพ่ง: หลักทั่วไป คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 4-14. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2548.

ปรีดี เกษมทรัพย์. กฎหมายแพ่งหลักทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์, 2526.

_____. หลักสุจริตคือหลักความซื่อสัตย์และไว้วางใจ. ในอนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ รองศาสตราจารย์ ดร. สมศักดิ์ สิงห์พันธุ์ ป.ม.ท.ช .มิถุนายน, 2526.

ไพบูลย์ อมรภิญโญเกียรติ. “การคุ้มครองทางกฎหมายของโดเมนเนม (Domain Name) บนอินเทอร์เน็ต.” วารสารนิติศาสตร์. 29: (1 มีนาคม 2542).

ไพบูรณ์ อมรภิญโญเกียรติ. “การคุ้มครองทางกฎหมายของชื่อโดเมนบนอินเทอร์เน็ต.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544.

มูลนิธิศูนย์สารสนเทศเครือข่ายไทย (ทีเอชเน็ต) เสวนาวิชาการเกี่ยวกับโดเมนเนม “.th” สู่ออกาสทางธุรกิจที่ยั่งยืน.” จัดโดย เมื่อวันที่ 21 สิงหาคม พ.ศ.2561

“ระวังศึกชิงชื่อเว็บเมืองไทย.” ผู้จัดการรายวัน. 21 ตุลาคม 2539.

“ราคาโดเมนเนม.” <https://domain.z.com/th/price/>, 17 กรกฎาคม 2561.

ฤทธิชัย งดงาม. “การวางแผนและจัดซื้อพิพาทเกี่ยวกับ Domain name.” บทความ E-commerce Magazine. (Internet&Network).

วรรณรี สิงโต. “หลักสุจริต.” ในเอกสารประกอบการเรียนการสอนมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

วัชรภรณ์ สุริยาภิวัฒน์. คอมพิวเตอร์เบื้องต้นและเทคนิคการเขียนโปรแกรม, พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.

วิไลวัลย์ พนารินทร์. “นโยบายการให้บริการชื่อโดเมนฉบับปรับปรุงปี 2561.”<https://www.thnic.or.th/wp-content/uploads/2018/01/thPolicy-THNICF-Form-Revised2560-FINAL-th.pdf>, 11 สิงหาคม 2561.

ศันนัทภรณ์ โสทธิพันธ์. กฎหมายนิติกรรมสัญญา. พิมพ์ครั้งที่ 18. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2557.

ศันนัทภรณ์ โสทธิพันธ์. ซื้อขาย แลกเปลี่ยน ให้. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เดือนตุลาคม, 2559.

ศักดิ์ สนองชาติ. คำอธิบายโดยย่อ ป.พ.พ. ว่าด้วยละเมิดและความรับผิดทางละเมิดตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่. กรุงเทพมหานคร: นิติบรรณการ, 2544.

ศุภชัย สุขะนรินทร์. เทคนิคการจด Domain name & การหารายได้จาก banner. กรุงเทพมหานคร: ซีเอ็ดยูเคชั่น, 2542.

เศรษฐพงศ์ มะลิสุวรรณ. “ปัญหาเครื่องหมายการค้าและโดเมนเนม.”<https://duangporn.wordpress.com/2008/08/16/>, 15 กรกฎาคม 2561.

_____. เทคนิคการจดและสร้างชื่อ Domain. กรุงเทพมหานคร: ซีเอ็ดยูเคชั่น, 2545.

สรพงษ์ อุณาภิรักษ์. “ผลกระทบจากการจดและใช้งานชื่อโดเมนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต.”วิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิต การบริหาร โทคมนามคม วิทยาลัยนวัตกรรมการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2544.

_____. สาระนารู้เกี่ยวกับชื่อโดเมนเนม. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด พิมพ์งาน, 2544.

สรารุช ปิตยาศักดิ์. กฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ. กรุงเทพมหานคร: นิติธรรม, 2555.

สมยศ เชื้อไทย. ความรู้กฎหมายทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 18. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เดือนตุลา, 2555.

สมาคมผู้ดูแลเว็บไทย. “เว็บไซต์ (Website) คืออะไร?.” <https://www.webmaster.or.th/website>, 19 ตุลาคม 2561.

สัมภาษณ์ กฤษณพงศ์ อังกุลดี, นิติกร สำนักกฎหมาย กรมทรัพย์สินทางปัญญาสัมภาษณ์, กรมทรัพย์สินทาง
ปัญญา, 1 สิงหาคม พ.ศ.2561

สัมภาษณ์ ภาคภูมิ ไตรพัฒน์, กรรมการการบริหาร บริษัททีเอชเนติกจำกัด, สัมภาษณ์, ศูนย์
เทคโนโลยี อิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ, 28 สิงหาคม พ.ศ.2561

สัมภาษณ์ภาวิณี นครพัฒน์, นิติกรปฏิบัติการ สำนักกฎหมาย กรมทรัพย์สินทางปัญญาสัมภาษณ์, กรม
ทรัพย์สินทางปัญญา, 1 สิงหาคม พ.ศ.2561

สิรินทร์ ปานศรี สตีเฟ่น จี ฮิวเตอร์และซิด้า เวนเซล. ประวัติอินเทอร์เน็ตไทย, ม.ป.ท: ม.ป.พ, 2542.

เสวนาวิชาการเกี่ยวกับโดเมนเนม “.th คู่โอกาสทางธุรกิจที่ยั่งยืน” จัดโดย มูลนิธิศูนย์สารสนเทศเครือข่าย
ไทย (ทีเอชเนติก) ณ ห้องประชุมชั้น 1 สมาคมนิสิตเก่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยฯ เมื่อวันที่ 21
สิงหาคม พ.ศ.2561.

หลวงสุทิมต้นตันท. คำอธิบายกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยตัวแทน นายหน้า. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2510.

หยุด แสงอุทัย. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ประกายพริก, 2548.

ห้องปฏิบัติการเครือข่ายคอมพิวเตอร์. ความเป็นมาของอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร :

ห้องปฏิบัติการเครือข่ายคอมพิวเตอร์ ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ
สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ กระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและ
สิ่งแวดล้อม, 2537

อักษรารท จุฬารัตน. คำอธิบายวิชากฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยนิติกรรมและสัญญา. พิมพ์ครั้งที่ 5.

กรุงเทพมหานคร: คณะกรรมการสัมมนาวิจัยและห้องสมุด คณะนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.

อัศววิทย์ สุมาวงศ์. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยนิติกรรมสัญญา. พิมพ์ครั้งที่ 8.

กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมกฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2555.

“อัตราค่าบริการ.” <https://www.thnic.co.th/th/price/>, วันที่ 17 กรกฎาคม 2561.

“อาชญากรไซเบอร์จมนมอึกราย.” ผู้จัดการรายวัน. 12 ตุลาคม 2543.

“อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย.” <https://sites.google.com/site/kratigcom/hnwy-kar-reiyn-ru-thi-6/khxdi-khx-cakad-khxng-xintexrnet/xintexrnet-ni-prathesthiy>, 19 กรกฎาคม 2561.

“เอกสารประกอบการจดทะเบียนและความหมายของโดเมนเนม.” <https://www.porar.com/domain-name-document.html>, 22 กรกฎาคม 2561.

อำนาจ ไชยนาม. “อินเทอร์เน็ตคืออะไร.” <http://www.thaiall.com/article/internet.htm>, 9 กันยายน 2561

ภาษาต่างประเทศ

“Act on Criteria for Charges Payable to the State.” <https://www.finlex.fi/fi/laki/kaannokset/1992/en19920150.pdf>, 15 สิงหาคม 2561.

“Administration fees.” <https://www.dk-hostmaster.dk/en/administration-fees>, 28 กรกฎาคม 2561.

“Afilias.” <https://en.wikipedia.org/wiki/Afilias>, 17 เมษายน 2562.

“ARPA Zone Management.” <https://www.iana.org/domains/arpa>, 17 เมษายน 2562.

“Articles of Association.”, <https://www.dk-hostmaster.dk/en/articles-association>, 28 กรกฎาคม 2561.

“Board of directors.”, <https://www.dk-hostmaster.dk/en/board-directors>, 28 กรกฎาคม 2561.

David Lindsay. International Domain Name Law: ICANN and the UDRP. Portland: Hart Publishing, 2007.

David R. Thompson. “PANAVISION INTERNATIONAL v. TOEPPEN.” <https://caselaw.findlaw.com/us-9th-circuit/1286135.html>, 15 กันยายน 2561.

“dk’s history.” <https://www.dk-hostmaster.dk/en/dks-history>, 28 กรกฎาคม 2561.

“dk hostmaster.” https://icannwiki.org/DK_Hostmaster, 28 กรกฎาคม 2561.

“Domain name.” <https://www.dk-hostmaster.dk/en/domain-name>, วันที่ 14 สิงหาคม 2561.

“Donuts.” <https://icannwiki.org/Donuts>, 17 เมษายน 2562.

“Donuts (company).” [https://en.wikipedia.org/wiki/Donuts_\(company\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Donuts_(company)), 17 เมษายน 2562.

Edward A. Pisacreta, Kenneth A. Adler, Richard Raysman, Seth H. Ostrow. Intellectual Property Licensing. Law Journal Press; New York, 2006.

Elle Rony, Peter Rony. The Domain Name Handbook. Emeryville, CA: R & D Books, 1998.

“ErvenWarnink BV V J Townend&Sons (Hull) Ltd.” [https://en.wikipedia.org/wiki/Erven_Warnink_BV_v_J_Townend_%26_Sons_\(Hull\)_Ltd](https://en.wikipedia.org/wiki/Erven_Warnink_BV_v_J_Townend_%26_Sons_(Hull)_Ltd), 18 กันยายน 2561.

“Federal Trademark Dilution Act.” https://en.wikipedia.org/wiki/Federal_Trademark_Dilution_Act, 15 กันยายน 2561.

“FICORA.” <https://en.wikipedia.org/wiki/FICORA>, 15 กันยายน 2561.

George Burdeau. Libertés publiques. Paris, LGDJ, 1972.

“Guidelines for Consumer Protections, UN Department of International Economic and Social Affairs, A/RES/39/248 (1986).” <http://www.un.org/documents/ga/res/39/a39r248.htm>, 20 กรกฎาคม 2561.

Hidekazu Tanaka. Management of Internet Domain Name. Cambridge, Mass: Program on U.S.-Japan Relations, Harvard University, 2000.

“Host (โฮสต์) คืออะไร.” <https://mindphp.com/%E0%B8%84%E0%B8%B9%E0%B9%88%E0%B8%A1%E0%B8%B7%E0%B8%AD/73%E0%B8%84%E0%B8%B7%E0%B8%AD%E0%B8%AD%E0%B8%B0%E0%B9%84%E0%B8%A3/3498-hosting.html>, 3 มีนาคม 2562.

“Internet Assigned Numbers Authority.” https://en.wikipedia.org/wiki/Internet_Assigned_Numbers_Authority, 17 เมษายน 2562.

“Information Collected From Registrants.” <https://www.about.us/policies/ustld-nexus-requirements>, 17 เมษายน 2562.

“INT Zone Management.” <https://www.iana.org/domains/int>, 17 เมษายน 2562.

Karla Lemanski-Valente, Timothy Majka. “Domain Names and Trademarks: Recent Developments in the European Union.”, <https://www.jurisnotes.com/IP/articles/domainsandtmsineu.htm>, 25 สิงหาคม 2561.

“Organisation.” <https://www.dk-hostmaster.dk/en/organisation>, 28 กรกฎาคม 2561.

“Our History.” <https://www.home.neustar/about-us/our-history>, 17 เมษายน 2562.